

8 de Setembre del 1777

Estimat Ossíuris: Així m'agra-
den els homes, que tinguin empenta
i que siguin decidits! La teva car-
ta m'ha donat una sorpresa però m'és
tot contenta i te l'agraïcio tot el
que val. És em pensava per les
enfiteusis per aquest costat; més aviat
creia que, com jo m'atropa, rebutaria
una proposició que donaria tanta
feina als nostres companys i que a
tu temps no ha de plandre. Però
no ha estat així i ultra afalagar-
me així, hi ha el fet de veure,
en la teva resolució, que tu com-
prens el meu procedir i no el jutges
delaüt ni perillo. Que sapo que no
hi ha d'haver mai un opòrtic entre
nosaltres i que l'abstínd en font una

de l' altra està molt per sobre de
les baixes que solen imaginar. P' això
puc que avui estic tan contenta i
tan tranquil·la com abans de pensar
res. Ahir vaig passar una tarda molt
enfurugada i plena de mala voluntat
però avui, després de donar-li títol
que tot plegat no val la pena de pas-
sar cinc minuts de mal humor per-
què heu mirat la part essencial, tu
i jo, no en patim cap mal perquè
cada un d'ells seu reconet continuarà
siguent el mateix d' abans però
a qui pesi. Fets excessius, és clar,
aquestes memores que es preuen i un
fa si no que vegim una solució en
decurar nos que esthem a la cam-
bra on fa poder suposar que no es-
tarem pas cinc minuts i oh peccat,
sense el seu control com podria fer-se
al paradís.

Potries dir una heretgia, però di-
gues. M'ahir, no trobes molt més gran

molt més pecaminios pensar mal d'a
questa manera que no en tota la
nostra relació paradisiaca? Juan
vaig veure que se'n tornava amb
el comens de l'alta vespada, en vaig
enfadar Tant amb el Sr. G. que en pro-
posar-me que tu ningú més vaig saltar
com un cot si li vaig dir, si sempre, si
tota la raó deuenar a en Pons, que
sempre que hi hagi algú de casa vulgui
molestar-se a veure. Fortes així voste,
i els que no són vostres estaran con-
tents. Ben ric de tot el que pugem dir
i de la feina que doni el meu proce-
dir, encara en sortiu beneficiada.

Si sí, va dir-me, si és així al que
m'ha deuenat de dir. Li la Seta Glauca.
Així és cert que no parlava per ell, ni
no fetà boca de la Maria per no haver-
se volgut banyar en la pucació de l'escola
com sí. Cal que est dignes però que si
be' la vreu canygar moralta, pel que

sembla el verí no li anava dirigit per-
què si bé en defensar no jo, ell va
cunyar el mot "la prohibició" més tard
en dir-me que era necessari per poder
parlar amb més autoritat davant d'al-
tres que no sou ni tu ni jo i que
no cal que preïsi per delicadesa.

Però no cal que en parlem més,
no et ponia de mal humor i pensa
que encara ni' estàs contenta perquè
ni' has donat ocasió d'agradar-te una
cosa més, la teva bona voluntat
per mi. Ja sapés que per la meua deman-
da no he de veure inconvenients en
que tu vinguis; si no fos que el regla-
ment sus fa crime en la seva inco-
sistència jo hauria vingut a la teua ^{causa}
més d'una vegada que an estaves
malalt i acceptaria tranquil·lament
que tu vinguessis tu. Però he de pen-
sar que jo no estic tan malament
com per demanar-te que et llevés, ni

que permetre que l'exposé a causat. Et
per donar-me un gust que en
deixé més oïr és que et parís. Et així
i que per aconseguir-ho facis tota la
bondat que puguis. Quan a la veni-
tència de l'esperança no em cal ni
pensar-hi perquè els seus exemples no
compten davant d'un gust que em
pugui donar i en més que la meua per-
manca em comença a parer per no tenir
apuntats manies. Val a dir la veritat
que quan et veig dir que ella seria
en caràcter d'informera ho deia més
ja que ella perquè sap que ~~ho~~ us en la
graduada de fer us d'un article del regle-
ment que sembla un favor. Ja sap el seu
que em va saber que em trobés d'8.9.
a casa teua, tot i tenir-hi perfecte diet.

Uns segueix aliu a la Publi l'espècia de
l'aria de la vinya Sales? hi solia es-
crure aliu però fortament avui és

el salt de la petita i en seria
gran. Si vols res, regonament ho fare'
com:

M'he trencat el cap pensant qui
era elafortunat mortal que has
dibuixat com i no ho pugut classificar.
En la aficiosa com soc a les in-
terpretacions ho volgut veure que una
era jo en trapé de' alegoria que expre-
sa el replament a prendre vent. I
l'altra, aquella tan llarga, la dita
Acastiana, el meu fiscal. M'equivoco
o no?

I'cuiv una revista vella on he
trobat un article de lleida que potés
t'agrair. Com que a mi em fa ilusió
tot el que sigui de Simons penso que al
altre els passa igual. Encara no l'he
 llegit. — Ja t'has fixat en Sabes com
veuria! Els penso pas que en país cap cas
i ho comprene, però seriau tan plissos si tu
iries a Barcelona i podies venir, com ells
ben sovint als nostres sopars!

Adós Marius. Fou afectuosament teu
Perecè